

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/2020-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Nosko & Partners, s. r. o., Podjavorinskej 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Michal ihálik, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2019 bola doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je na základe obžaloby Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 2 Kv 8/18//1100-210 z 25. februára 2019 väzobne trestne stíhaný Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 15/2019 pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 3 T 15/2019-5328 z 19. septembra 2019 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietnutá. Okresný súd väzbu sťažovateľa nenahradil ani ponúknutou zárukou dôveryhodnej osoby [§ 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], ani písomným sľubom sťažovateľa [§ 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] a napokon ani dohľadom probačného a mediačného úradníka [§ 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd označeným rozhodnutím z 26. septembra 2019 zasiahol do ním označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom, a to z nasledujúcich dôvodov.

5. Obžaloba vo veci údajného členstva sťažovateľa v organizovanej skupine, pre ktorú mal pôsobiť ako kuriér a dovážať kokaín z Holandského kráľovstva na územie Slovenskej republiky, je podľa sťažovateľa postavená len na nepriamych dôkazoch, ktorými sú svedecké výpovede „z počutia“, keď svedkovia neuviedli žiadne priame informácie o jeho trestnej činnosti, ale len o tom, že im takéto informácie mal poskytnúť spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ], ktorý však sám tieto pred orgánmi činnými v trestnom konaní poprel ako nepravdivé.

6. Obvinenie sťažovateľa teda nie je založené na žiadnom priamom svedectve a dôkaze o jeho trestnej činnosti v organizovanej skupine a svedkov, ktorí podali svedectvo „z počutia“, nebolo podľa sťažovateľa možné vypočúť kontradiktórne, keďže títo v prípade jeho osoby „nevypovedali o skutkových okolnostiach, ktoré by sami zažili, ale ktoré im mali byť len sprostredkované a teda nejde svojou povahou o objektívne dôkazy“.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že v jeho prípade chýba zákonná materiálna podmienka väzobného stíhania, ktorou je dôvodnosť jeho trestného stíhania pre konkrétny trestný čin podporená objektívnymi a dôveryhodnými dôkazmi, ktorými subjektívne svedecké tvrdenia „z druhej ruky“ a „z počutia“ určite nie sú a navyše, keď sú vyvrátené ich údajným zdrojom.

8. Sťažovateľ je toho názoru, že tieto právne skutočnosti mali byť krajským súdom v uznesení č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019 riadne vyhodnotené a odôvodnené, čo sa však nestalo. Sťažovateľom vznesené námietky krajský súd fakticky odignoroval a len formálne uviedol existenciu výpovedí svedkov, ktorí sa o trestnej činnosti sťažovateľa do počuli dokonca jeden od druhého, pričom skutočnosťou, že ide len o nepriame a svojou podstatou neobjektívne dôkazné svedecké tvrdenia vyvrátené ich zdrojom, sa krajský súd nezaoberal.

9. Podľa názoru sťažovateľa po vykonanom dokazovaní bola už „aj tak nízka dôkazná sila“ o jeho vine „úplne znížená a fakticky rozptýlená“, keď v konaní pred „trestným súdom“ po vykonaní zásadných dôkazov vo vzťahu k jeho osobe

a obvineniu z členstva v organizovanej skupine neexistuje žiadny priamy a objektívne usvedčujúci dôkaz o pravdivosti takéhoto obvinenia voči nemu.

10. Ďalšou skutočnosťou, ktorú sťažovateľ pred krajským súdom namietal, boli „*neodôvodnené a teda arbitrárne*“ tvrdenia okresného súdu, že v súvislosti s dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku si predajom narkotík údajne mal zabezpečovať vysoké finančné zdroje, z ktorých financoval nákladný nadštandardný život, v čom by v prípade jeho prepustenia z väzby mohol pokračovať.

11. Sťažovateľ tieto tvrdenia považuje za ničím neodôvodnené a nepodložené, ktoré tak okresný súd, ako aj krajský súd úplne neopodstatnene používali ako dôvod pre ďalšie trvanie tzv. preventívnej väzby. Sťažovateľ to považuje zo strany krajského súdu za evidentne arbitrárne, v úplnom rozpore so skutočnosťou.

12. Proti väzobnému stíhaniu sťažovateľ neúspešne namietal s poukazom na jeho skutočný sociálny status, ktorým je život v prenájme a staré ojazdené auto, ktoré kúpil na úver. Jeho životný štandard zodpovedá finančným príjmom zo zamestnania a žiadny opak nebol v dokazovaní preukázaný. Na základe toho považuje argumentáciu oboch súdov za svojvoľnú a neprípustnú, keďže tieto námietky úplne odignorovali.

13. Orgánmi činnými v trestnom konaní a všeobecnými súdmi neboli objektívne zistené žiadne konkrétne skutočnosti a akékoľvek dôkazy o nadštandardnom životnom štýle v prípade osoby sťažovateľa, takže už samotný takýto predpoklad súdu je založený na nesprávnosti a nie je ničím v konaní preukázaný. Krajský súd tak nemohol správne prognózovať a odôvodňovať akékoľvek závery pre odôvodnenosť preventívnej väzby do budúcnosti.

14. Každé väzobné stíhanie obvineného musí obligatórne počas celého svojho trvania spĺňať okrem iného aj materiálnu podmienku, ktorou je existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie, podporované vykonaným dokazovaním v miere preukaznosti skutku zodpovedajúcej príslušnému štádiu konania.

Podľa sťažovateľa pri jeho zistení, že táto materiálna podmienka pre väzobné stíhanie obvineného už splnená nie je, prípadne jej doterajšie dôvody boli výrazne zoslabené vykonaným dokazovaním, je súd ex lege povinný obvineného ihneď prepustiť, pretože by šlo o závažný nezákonný zásah do ústavného práva obvinenej osoby, voči ktorej sa uplatňuje prezumpcia neviny, na osobnú slobodu.

15. Sťažovateľ zastáva názor, že všeobecný súd, ktorý rozhoduje o žiadosti o prepustenie z väzby, nemôže len mechanicky, opakovane a neustále v rozhodnutiach dôvodiť tými istými argumentmi počas celého trvania väzby bez riadneho vyjadrenia sa k aktuálnym a navyše namietaným dôkazným skutočnostiam, ako to v danej veci opakovane robil krajský súd v predchádzajúcich rozhodnutiach sp. zn. 3 Tpo 54/2018, sp. zn. 2 Tos 30/2019, sp. zn. 3 Tos 43/2019, sp. zn. 3 Tos 44/2019 a napokon aj v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 3 Tos 77/2019.

16. Tým, že sa krajský súd v uznesení č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019 vo vzťahu k ďalšej opodstatnenosti väzobného stíhania sťažovateľa vôbec nezaoberal, nevysporiadal a nijako nevyhodnotil vznesené námietky, podľa jeho mienky porušil jeho základné základného právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, konkrétne právo na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Sťažovateľ je toho názoru, že pokiaľ krajský súd v napadnutom uznesení z 26. septembra 2019 mechanicky a nekriticky preberal argumenty prokurátora bez toho, aby sa zaujímal o skutočný a pravdivý stav veci, pričom odignoroval závažné sťažnostné námietky sťažovateľa bez toho, aby sa nimi ako druhostupňový súd akýmkoľvek spôsobom v odôvodnení rozhodnutia zaoberal a vysporiadal, spôsobil nerovnosť procesných strán v neprospech sťažovateľa v rozpore s § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Krajský súd tak aj v tejto právnej rovine mal porušiť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva zaručené v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Tos/77/2019-5367 zo dňa 26. 09. 2019 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Tos/77/2019-5367 zo dňa 26. 09. 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Relevantná právna úprava

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

21. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

22. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

23. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

24. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019, ku ktorému malo neodôvodnenosťou a arbitrárnosťou označeného rozhodnutia, v ktorom sa krajský súd nezaoberal argumentáciou sťažovateľa proti jeho ponechaniu vo väzbe.

25. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

26. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

27. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

28. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

29. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

30. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

31. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

32. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,...

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III. 1 K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru

33. Sťažovateľ namieta porušenie jemu ústavou a dohovorom garantovaného základného práva na osobnú slobodu, ktorého sa mal dopustiť krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019 tak, že napriek neexistencii priameho dôkazu o sťažovateľovej účasti na páchaní stíhanej trestnej činnosti, a teda absencii dôvodnosti jeho trestného stíhania ako materiálnej podmienky väzby sťažnostný súd zamietol jeho opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 T 15/2019-5328 z 19. septembra 2019, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň súd druhého stupňa nereagoval ani na námietku sťažovateľa o neexistencii jeho nadštandardného štýlu života financovaného z príjmov z trestnej činnosti, čo malo spôsobiť nedostatočnú odôvodnenosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

34. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná

súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

35. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02).

36. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

37. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia

závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

38. Z hľadiska uvedených téz ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia krajského súdu č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019, ktorý vo vzťahu k osobe sťažovateľa okrem iného v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z pohľadu zisťovania existencie materiálnych podmienok väzby nedošlo od ostatného rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa (uznesením sp. zn. 3 Tos 44/2019 zo 14. mája 2019) k žiadnej takej zmene skutočností týkajúcich sa väzby, ktoré by mali za následok jeho prepustenie na slobodu. Krajský súd z vykonaných dôkazov považoval trestné stíhanie sťažovateľa za dôvodné.

39. Súd druhého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia označil dôkazy a zároveň odkázal na ich obsah, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom a z ktorých vyplývala dôvodnosť podozrenia, že sa žalovaného skutku sťažovateľ dopustil. Pripomenul, že mu v rámci rozhodovania o dôvodnosti a opodstatnenosti väzobného stíhania obžalovaných neprislúchalo hodnotiť dosiaľ vykonané dôkazy z pohľadu prijatia konečného záveru v otázke viny obžalovaných (teda aj sťažovateľa). Obmedzil sa iba na konštatovanie, že dosiaľ vykonané dôkazy nasvedčujú existencii dôvodnosti podozrenia, že žalovaného skutku sa mohli dopustiť obžalovaní tak, ako im je to kladené za vinu.

40. Uviedol, že dôvodnosť podozrenia vo vzťahu k sťažovateľovi rozhodne nebola rozptýlená, resp. znížená do takej miery, že by konajúci senát mohol prijať záver o zjavnej neopodstatnenosti podanej obžaloby.

41. Pri skúmaní väzobných dôvodov krajský súd dospel k záveru, že u sťažovateľa pretrvávali dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, a v tomto smere si osvojil odôvodnenia predchádzajúcich rozhodnutí sťažnostného súdu v danej veci

(sp. zn. 3 Tpo 54/2018 z 23. októbra 2018 a sp. zn. 3 Tos 44/2019 zo 14. mája 2019), ktorých závery týkajúce sa existencie dôvodov útekovvej a preventívnej väzby sťažovateľa sa podľa krajského súdu nezoslabili a nedošlo k ich pomnutiu.

42. K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku krajský súd uviedol, že sťažovateľ bol obžalovaný z obzvlášť závažného zločinu drogového charakteru, za ktorý mu v prípade uznania viny hrozil trest odňatia slobody v trvaní 10 až 15 rokov s tým, že obžalovaní si vybuodovali vzťahy v zahraničí a sťažovateľ potvrdil, že pracovne cestoval nielen do Holandska, ale aj do ďalších krajín, kde si našiel „*kamarátov aj vd'aka dobrým rečovým znalostiam*“, preto nebolo vylúčené v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu, vzhľadom na v zahraničí vybudované vzťahy, že by mohol opustiť územie Slovenskej republiky, a tak sa stať pre trestné konanie nezastihnuteľným a následne aj nepostihnuteľným.

43. K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku súd druhého stupňa uviedol, že obava z pokračovania v trestnej činnosti vyplývala najmä z jej charakteru a rozsahu. Podľa krajského súdu bolo možné na základe vykonaných dôkazov predbežne uviesť, že obžalovaní, teda aj sťažovateľ, boli v rámci nelegálneho trhu s drogami v tejto komunite etablovaní, a táto skutočnosť predbežne vylučovala „*epizodicitu skutkov*“. Vzhľadom na dĺžku prípadného protiprávneho konania a znenie skutkovej vety súd druhého stupňa vyvodil, že distribúcia drogy zrejme poskytovala výrazné zlepšenie životnej úrovne obžalovaných z finančného hľadiska, pritom existenciu prípadného zamestnania vzhľadom na výšku možného príjmu z trestnej činnosti označil za bezvýznamnú.

44. Krajský súd preto uzavrel, že v prípade prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu reálne hrozí, že by sa mohol správať tak, ako to predpokladá ustanovenie § 71 ods. 1 [písm. a) a c)] Trestného poriadku a zaistovacím inštitútom väzby sa mu zabránilo v takomto konaní.

45. Konajúci súd druhého stupňa neopomenul pripomenúť, že podľa ustálenej súdnej praxe pri rozhodovaní o väzbe síce musia byť zistené konkrétne skutočnosti, ktoré zakladajú

dôvodnosť príslušnej obavy, z ktorej možno odvodiť príslušný väzobný dôvod, tieto skutočnosti je však možné súdom len „*odhadovať a prognózovať*“ a pre odôvodnený záver o existencii väzobného dôvodu nie je nevyhnutné, aby k takému konaniu v minulosti zo strany obvinenej osoby aj došlo, keďže ide o odhady a prognózy smerujúce do budúcnosti. Dodal tiež, že väzba má zaistovacia funkciu, nie je v danom prípade v rozpore so zásadou primeranosti a zdržanlivosti a s ohľadom na charakter, závažnosť a zložitosť trestnej veci doteraz vykonaná väzba v prípade obžalovaných (teda aj sťažovateľa) nepresiahla ani nevyhnutnú dobu jej trvania v zmysle § 76 ods. 1 Trestného poriadku.

46. Zvlášť k námietke sťažovateľa, že dovtedy nebol produkovaný jediný dôkaz usvedčujúci ho zo spáchania stíhanej trestnej činnosti, krajský súd uviedol, že táto je vyvrátená vykonanými dôkazmi pred okresným súdom (výsluchy svedkov) a závery obhajoby v tomto smere sťažnostný súd považoval za minimálne predčasné, keď až po vykonaní všetkých potrebných dôkazov budú tieto súdom prvého stupňa jednotlivo a aj v súhrne s ďalšími vykonanými dôkazmi posúdené a vyhodnotené z pohľadu prijatia konečného záveru v otázke viny, resp. neviný obžalovaného – sťažovateľa.

47. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019 ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa podstatnými tak skutkovými, ako aj právnymi otázkami zaoberal a dal na ne dostatočne presvedčivé odpovede.

48. Súd druhého stupňa uviedol, ktoré dôkazy vykonané v danej trestnej veci ho viedli k záveru o dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že neexistuje žiaden priamy dôkaz o páchaní trestnej činnosti jeho osobou, podľa názoru ústavného súdu vo veci konajúce všeobecné súdy rozhodujúce o jeho osobnej slobode nemohli ignorovať existenciu svedeckých výpovedí hoc aj (ako ich označil sťažovateľ) „z počutia“ alebo „z druhej ruky“, ktoré ho usvedčovali. Sťažovateľ nepoprel skutočnosť, že svedkovia vypovedali tak, ako to prezentovali všeobecné súdy, ale tvrdí, že ide o nepriamy dôkaz, ktorý bol inou výpoveďou popretý. V takom prípade bolo na súdoch oboch stupňov,

aby túto procesnú situáciu zhodnotili a rozhodli, ktorému dôkaznému prostriedku (výpovedi) prisúdia väčšiu hodnovernosť. Pokiaľ konajúce súdy vyhodnotili všetky vykonané dôkazy a priklonili sa k záveru o dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa a následnej potrebe ponechania jeho osoby vo väzbe, ústavný súd to musí akceptovať ako výraz ich autonómneho rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa.

49. Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa o nevysporiadaní sa všeobecných súdov s jeho tvrdením o absencii dôvodu preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pokiaľ je táto odôvodnená snahou zabezpečiť si finančné prostriedky pre udržanie si nadštandardného života, keďže nežije takýmto životom, odvolávajú sa na „*život v prenájme a staré ojazdené auto*“, ústavný súd v prvom rade uvádza, že konajúce súdy nezaložili svoje rozhodnutie o existencii označeného väzobného dôvodu iba na úsilí obžalovaných, teda aj sťažovateľa zadovážovať si peňažné prostriedky, ale najmä na charaktere a rozsahu trestnej činnosti, ako aj na etablovaní sa obžalovaných na nelegálnom trhu s drogami. Navyše, z predošlého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 3 Tos 44/2019 zo 14. mája 2019, na ktorý krajský súd v napadnutom uznesení taktiež odkázal vyplýva, že „*vzhľadom na charakter a rozsah žalovanej trestnej činnosti, je dôvodné vyvodit', i napriek zisteniu, že obžalovaný [sťažovateľ, pozn.] pred vzatím do väzby bol zamestnaný, zisťný motív konania spočívajúci v zabezpečení si finančných prostriedkov, ktorý logicky z toho vyplýva a nie je žiadny rozumný dôvod doteraz vykonaným dokazovaním taký motív spochybňovať, čo správne súd prvého stupňa konštatoval. Je potrebné zdôrazniť aj dĺžku po ktorú malo dochádzať k páchaniu žalovanej trestnej činnosti, t. j. minimálne od začiatku roka 2017 až do dňa 26. 03. 2018 ako aj skutočnosť, že obžalovaný [sťažovateľ, pozn.], podľa vlastných tvrdení, je pravidelným konzumentom marihuany a občas, podľa vlastných tvrdení, užíva aj kokain, čo taktiež prejudikuje pokračovanie v trestnej činnosti v záujme zabezpečiť si, či už finančný príjem z protiprávnej činnosti, či drogy pre vlastnú potrebu.*“.

50. Všetky uvedené skutočnosti je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať za dostatočné odôvodnenie preventívnej väzby podľa §71 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku. Napokon hodnotenie životnej úrovne nemožno obmedziť iba na formu bývania a hodnotu vlastného motorového vozidla, príp. spôsob jeho nadobudnutia.

51. Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie rozhodnutia podporené odkazom na predošlé rozhodnutia o väzbe sťažovateľa je potrebné považovať z hľadiska jeho preskúmateľnosti za prípustné (je to síce krajný, ale akceptovateľný spôsob), pretože obsah predchádzajúcich rozhodnutí nepochybne bol sťažovateľovi známy ich oznámením alebo doručením (obdobne napr. II. ÚS 131/08, IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08, III. ÚS 241/07, III. ÚS 271/07, I. ÚS 92/08).

52. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že krajský súd iba mechanicky, opakovane odôvodňoval väzbu neustále tými istými argumentmi počas celého jej trvania, ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej ak rovnaké dôvody na ponechanie obvineného vo väzbe, ktoré ESLP označil za relevantné a dostatočné, pretrvávali po celú dobu jej trvania a ak zákonnosť väzby bola predmetom niekoľkonásobného preskúmania, nemožno vnútroštátnym súdom vytýkať, že sa v textoch svojich rozhodnutí opakovali (Knebl proti Českej republike, rozsudok, 28. 10. 2010, č. 20157/05, § 68). Z tohto pohľadu ústavný súd nepovažuje túto výčitku sťažovateľa za významnú, keďže záver uvedeného judikátu ESLP možno primerane vzťahnúť aj na jeho trestnú vec.

53. Z hľadiska sťažovateľom požadovanej ústavnoprávnej ochrany v danej veci je podstatným, že krajský súd rozhodnutie o potrebe ponechania sťažovateľa vo väzbe oprel o konkrétne relevantné okolnosti, ktoré vyplynuli z dovtedy vykonaného dokazovania v danej trestnej veci. Jeho závery pritom vychádzajú z racionálnej úvahy a sú logické. Výrok rozhodnutia krajského súdu má teda dostatočnú oporu v jeho odôvodnení. Ústavný súd poznamenáva, že pre vyslovenie namietaného porušenia označených práv nestačí subjektívny názor sťažovateľa o ich porušení, ale k takémuto porušeniu práv aj reálne musí dôjsť. Pri svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie

ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľových základných práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

54. Ústavný súd sa pridŕža názoru, že jeho prípadný zásah spočívajúci v nahradení právneho názoru krajského súdu je možné realizovať len v prípade nezlučiteľnosti napádaného rozhodnutia krajského súdu s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol napadnutý právny názor krajského súdu nahradiť iba v prípade, ak by bol tento svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by však bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. To sa však v danej veci nestalo, keďže krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatne pre posúdenie veci [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj právne akceptovateľné.

55. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (všeobecného súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

56. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu z hľadísk, ktoré ústavný prieskum pripúšťa, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa nepreukázala neoprávnenosť rozhodnutia pozbavujúceho sťažovateľa osobnej slobody, resp. preukázala sa jeho udržateľnosť vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho cieľa. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia v zásade nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi vrátane základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré mali byť podľa tvrdenia sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu porušené. Preto ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, na základe čoho ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

57. Nad rámec uvedeného ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o neexistencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v jeho veci poukazuje aj na svoju judikatúru (pozri IV. ÚS 383/04, III. ÚS 892/2016), z ktorej vyplýva, že ak existuje čo i len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak takýto dôvod všeobecný súd aplikoval.

58. Sťažovateľ ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil opodstatnenosť pozbavenia ho osobnej slobody z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba), pre ktorý je takisto vo väzbe a z ktorého dôvodu jeho väzba naďalej pokračovala (spochybnil ju iba tvrdením o neopodstatnenosti jeho trestného stíhania), preto ústavný súd považuje pozbavenie sťažovateľa jeho osobnej slobody za zákonné aj z tohto dôvodu, čo vylučuje možnosť prijať záver o porušení jeho práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru.

III. 2 K namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 dohovoru

59. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, t. j. v návrhu na začatie konania, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd viazaný, požaduje vysloviť, že

napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jeho právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 1 dohovoru. Označený článok však obsahuje katalóg viacerých konkrétnych prípustných spôsobov zásahu [pod písm. a) až f)] do osobnej slobody fyzickej osoby. Sťažovateľ ale nešpecifikoval, v rozpore s ktorým konkrétnym z nich mal krajský súd v jeho veci postupovať, a tak nedovolené zasiahnuť do jeho osobnej slobody. Takáto sťažovateľom uplatnená formulácia umožňuje neprípustné dohady o jeho zámeroch, pre ktoré sa svojou ústavnou sťažnosťou v tejto časti obrátil na ústavný súd, a jeho požiadavka vysloviť porušenie práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 dohovoru ako celku dôvodne vzbudzuje podozrenie, že sám sťažovateľ (jeho kvalifikovaný právny zástupca) si nebol istý tým, v čom presne spočívalo porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu. V tomto smere ústavný súd nemôže nahrádzať zákonnú povinnosť sťažovateľa označiť, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa neho porušili [pozri § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde].

60. Napriek uvedenému sa ústavný súd ústavnou sťažnosťou sťažovateľa v tejto časti zaoberal z hľadiska do úvahy prichádzajúcej ochrany jeho práv, avšak nezistil žiadnu možnosť vyhovieť jej.

61. Už na prvý pohľad bolo možné vylúčiť aplikáciu ustanovení čl. 5 ods. 1 písm. a), b), d), e) a f) dohovoru na vec sťažovateľa, keďže je zrejmé, že v nej nešlo o ani jednu z tam predvídaných eventualít. Preto ostávalo posúdiť, či sa na daný prípad vzťahuje ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

62. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu sa evidentne týka ďalšieho trvania pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, nie jeho prvotného vzatia do väzby. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je *ratione materiae* súčasťou najmä čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa, naopak, *ratione materiae* vzťahuje predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby). Sťažovateľove námietky týkajúce sa prípadného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu v označenom konaní preto ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnené (obdobne napr. I. ÚS 338/06, I. ÚS

352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07) s tým, že v okolnostiach daného prípadu bolo potrebné posúdiť ich z hľadiska sťažovateľom označeného čl. 5 ods. 4 dohovoru, k čomu v konečnom dôsledku došlo.

63. V nadväznosti na toto konštatovanie ústavný súd dospel k záveru, že argumenty, ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti použil, nezakladajú príčinnú súvislosť medzi čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

64. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

65. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-

fondé“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Režimu čl. 6 dohovoru teda nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

66. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

67. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd rozhodol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde o odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pretože tieto články nemajú príčinné uplatnenie v okolnostiach sťažovateľovho väzobného stíhania, ktoré boli predmetom rozhodovania krajského súdu v uznesení č. k. 3 Tos 77/2019-5367 z 26. septembra 2019, ktorých ústavnú udržateľnosť podrobil len vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

68. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2020

 a Baricová
predsedníčka senátu